



«Τὸν ἔβλεπαν νὰ κτυπᾷ, νὰ κλωτσᾷ...» (Σελ. 376, στ. β')

— Ἐφθασε καὶ πῆρε πράτιγο.
 — Καλά. Νὰ πηγαίνουμε.
 — Ὁ κύριος ἦταν φρόνιμος;
 — Σὰν ἀγγελάκι!

Ὁ Ἀγκλᾶς ἀκούσε αὐτὴ τὴν ὁμιλία καὶ, μολονότι ἔγεινε στὴ διάλεκτο τοῦ τόπου, τὴν κατάλαβε.

«Τί θὰ μὲ κάμουν τώρα;» συλλογίσθηκε, λιγώτερο ἤσυχος ἀπὸ χθές.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Τῶμ τράβηξε κοντὰ τοῦ τὸ σεντούκι, τὸ ὥρατο ἐκεῖνο σεντούκι, τὸ ἄνοιξε καὶ ἤσυχα, εὐγενικά, τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ τώρα θὰ μπῆς ἐδῶ-μέσα! (*)
 — Τί ἔκανε;.. φώναξε ὁ Ἀγκλᾶς.
 Ἐγὼ θὰ μπῶ ἐδῶ μέσα; γιὰ νὰ πάω ποῦ;
 — Στὸ γαλλικὸ βαπόρι. Διαταγὴ τοῦ κρέντη!

Ὁ Ἀγκλᾶς ἐγλώμισσε. Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο πολὺ σοβαρὸ. Ἦθελαν λοιπὸν νὰ τὸν γυρίσουν μὲ τὸ στανὸ στὴν πατρίδα του; Πολὺ ἐπικίνδυνον... Ἀλλὰ οὔτε ἰδέα νὰ κάμῃ ἀντίστασι.

— Ἐλα λοιπὸν! ἔμπα μέσα! εἶπε πάλι ὁ Τῶμ.

Καί, ἐπειδὴ τὸν εἶδε νὰ διστάζει, τὸν ἄρπαξε χωρὶς πολλὰ-πολλά, τὸν ἐφίμωσε, τὸν ἐπάκλωσε μέσα στὸ σεντούκι καὶ τὸν διπλοκλείδωσε.

Ὁ Ἀγκλᾶς εἶδε τότε, ὅτι τὸ κιβώτιο ἐκεῖνο ἦτο καμωμένον ἐπίτηδες γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ τὸ προῦρισαν, γιὰ τὸ σκέπασμά του εἶχε τρύπες, σκεπασμένες μὲ ὑφασμα μεταλλίνον, ποῦ τὸν ἄφριναν νὰ-ναπνῆν ἐλευθερά.

Αἰσθάνθηκε νὰ τὸν σηκώνουν στὴ ράχι τους, νὰ τὸν καταιβάζουν στὴ θάλασσα καὶ νὰ τὸν φορτώνουν σὲ μιὰ ἀτμάκατο, ποῦ ξεκίνησε ἀμέσως κ' ἔσταμάτησε ὑστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας ταξεῖδι.

Ὁ κακοῦργος παρακλόουθησε τὰ γινόμενα σὰ νὰ τὰ ἔβλεπε. Ἡ βάρκα εἶχε

(*) Ἰδέ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 366.

σταθῆ κοντὰ σ' ἓνα μεγάλο βαπόρι. Τὸν ἀνέβασαν μὲ τὸ σεντούκι καὶ τὸν ἐποποθέτησαν ἔξω ἓνα μέρος, ποῦ δὲν ἦταν βέβαια στὸ ἀμπάρι. Γιατί τότε θὰ αἰσθάνετο νὰ τὸν καταιβάζουν μὲ τὸ βίντσι, ἐνῶ ἀπεναντίας τὸν ἀπέθεσαν μὲ προσοχὴ σ' ἓνα πάτωμα, ποῦ εἶχε καὶ χαλί. Τότε κατάλαβε:

— Εἶμαι στὴν καμπίνα του!

Πόση ὥρα ἔμεινε ἔτσι; Δὲν εἶχε ἰδέα, ὅταν, ἄξαφνα, ἀκούσε ἓνα κλειδὶ νὰ κροτῆ στὴν κλειδαριὰ τοῦ σεντούκιού του.

Ὁ κακοῦργος ἐνόμισε πῶς θὰ βρεθῆ ἀπέναντι στὸν Ἀλβαράδο κ' εἰτοίμαζε τὰ παράπονα ποῦ θὰ τοῦ ἔκανε, ὅταν ἀκούσε δυὸ ἀνδρικές φωνές, ποῦ μιλοῦσαν μὲ προφρὰ γερμανική.

— Πρέπει νὰ ριζοῦμε στὴ θάλασσα ὅ, τί εἶνε μέσα ἔς αὐτὸ τὸ μπαούλο! ἔλεγε ἡ μιὰ.



«Ἀναλαμβάνω νὰ κάμω τὸ πλοῖο νὰ παρεκλινή ἀπὸ τὸ δρόμο του...»

— Ναι, ἀπαντοῦσε ἡ ἄλλη, μὰ κάνε γρήγορα!

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξὴ αὐτῶν τῶν ἀγνώστων, ὅταν σήκωσαν τὸ σκέπασμα τοῦ σεντούκιού καὶ εἶδαν νὰ πετιέται ἀπὸ μέσα ἓνας ἄνθρωπος γλωμὸς καὶ φιωμένον!

— Ποῖς εἶσθε σεῖς; (*) τὸν ρώτησαν.

Ὁ Ἀγκλᾶς τοὺς εἶδειξε τὸ εἰωτρό του. Ἐκεῖνοι τότε ἐσπευσαν νὰ ἐλευθερώσουν τὸ στόμα του γιὰ νὰκούσουν τὴν ἀπάντησι. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια ἐρώτησι ἀποκρίθηκε κ' ὁ Ἀγκλᾶς:

— Ποῖοι εἶσθε σεῖς;

— Ἐμεῖς;.. τὸ βλέπετε! εἶπαν οἱ δυὸ ἐκεῖνοι, δείχνοντες τὴ στολή τους, στολή ὑπηρετῶν τοῦ πλοίου, ἄσπρη μὲ χρυσαῖα κουμπιὰ μόνον σεῖς νὰ μᾶς πῆτε ποῖς εἶσθε καὶ τί γυροῦτε μέσα στὸ μπαούλο.

— Αἰχμάλωτος, φυλακισμένος, ἀπο-

κρίθηκε ὁ Ἀγκλᾶς. Μ' ἐπίασαν καὶ μ' ἔφεραν ἐδῶ διὰ τῆς βίας.

— Ὡ, ὦ! ἔκαμαν οἱ δυὸ ὑπηρεταὶ νόστιμο κ' αὐτὸ!

Ὁ Ἀγκλᾶς ἐνόησε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνη καιρὸ. Ἀφοῦ, γιὰ λόγους ποῦ δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ, μπόρεσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακὴ του, ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ καλοτυχία.

— Μπορεῖτε νὰ μὲ κρύψετε σὲ κανένα μέρος; ρώτησε τοὺς σωτήρας του. Ἄν τὸ καταφέρετε, θὰ σᾶς τὸ ἀκριβοπληρώσω.

Οἱ δυὸ ὑπηρεταὶ κυττάχθησαν.

— Μποροῦμε, εἶπαν. Στὴν καμπίνα μας εἴμαστε ὅλο φίλοι. Δέχεσαι νὰ γίνης δικός μας;

— Γίνομαι ὅ, τί θέλετε... Δικός σας, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι... φθάνει νὰ μὲ σώσετε.

— Ἐλα λοιπὸν!.. Γρήγορα!

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές ἐτρεψε ὡς τὴν πόρτα τῆς τουαλέττας, ἐκβίταξε ἀπὸ τὴ χαραμάδα κ' εἶπε σιγά:

— Ὁ ἀράκης κοιμάται σὰ βουδάκι.

— Ναι! μὰ πῶς θὰ βγάλουμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν;

— Στάσου!.. μιὰ ἰδέα... Νὰ τρέξω νὰ τοῦ φέρω μιὰ στολή!..

Ἐφυγαν καὶ σὲ λίγο γύρισαν μὲ μιὰ μπλούζα καὶ μ' ἓνα πανταλόνι ἄσπρο.

Ὁ Ἀγκλᾶς τὰ φόρεσε γρήγορα-γρήγορα κ' ἐπειτὴ, μὲ ἀπειρες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ ξυπηλῆσῃ ὁ Τῶμ, ποῦ ροχάλιζε, βγῆκαν κ' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν καμπίνα. Κανείς, στὸ κατάστρωμα, δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὸν Ἀγκλᾶς, μεταμορφωμένο σὲ ὑπηρετῆ. Ὑπάρχον ἐκατὸ τοῦλάχιστον καμαρότοι, θαλαμηπόλοι, σερβιτόροι καὶ βοηθοὶ ἔξω ἓνα μεγάλο βαπόρι σὰν τὴ Λ ο υ τ ε τ ῖ α. Κι' ὁ ἴδιος ὁ προϊστάμενος, ὁ ἐπιστάτης τοῦ πλοίου ποῦ τοὺς γνωρίζει ἓνα-ἓνα, θὰ μπορούσε μιὰ στιγμὴ νὰ γελασθῆ.

Ὁ Ἀγκλᾶς ἀκολουθῶν τοὺς ὁδηγοὺς του, κατεβαίνει μιὰ ἀτελειωτὴ σκάλα καὶ φθάνει κάτω, βυθείᾳ, στὸ τέταρτο πάτωμα, ὅπου εἶνε τὸ διαμέρισμα τῆς ὑπηρετίας. Ἐκεῖ τὸν μπάζουν σὲ μιὰ καμπίνα μὲ τέσσερα κρεβάτια. Γλύτωσε, σώθηκε, τοῦλάχιστο προσωρινῶς.

— Στάσου ἐδῶ, τοῦ λέγει ὁ ἓνας ὑπηρετῆς. Ἐμεῖς τώρα θὰ πᾶμε στὴ δουλειά μας. Ἀλλὰ τὸ βράδυ θὰ γυρίσουμε καὶ θὰ τὰ ποῦμε.



«Ὁ Ἀγκλᾶς φόρεσε γρήγορα ἐκεῖνη τὴ στολή...»

— Ἄν θελήσης νὰ γίνης δικός μας, ἐπρόθεσε ὁ ἄλλος, καὶ νὰ κάμης ὅ, τί θὰ σοῦ ποῦμε, θὰ σωθῆς.

— Ἄν μᾶς προδώσης ὅμως, δυστυχία σου! εἶπε ὁ πρῶτος. Ἀπὸ τὸ φεγγίτη καὶ στὴ θάλασσα. Δὲν ἔχει σωτηρία!

Καὶ μὲ τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια, οἱ ὑπηρετές μὲ τὴν ξένη προφορὰ, βγῆκαν καὶ τὸν κλειδῶσαν μέσα στὴν καμπίνα.

Ὁ Ἀγκλᾶς, μόνος, ἐσυλλογίζετο τί νὰ ἦταν αὐτοὶ καὶ τί θὰ τοῦ ζητοῦσαν νὰ κάμῃ...

Ἔτσι πέρασε ὅλη ἡ ἡμέρα. Τὸ βράδυ, στῆς ἐννιά, ἀκούσε πάλι τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα τῆς καμπίνας κ' εἶδε νὰ μπαίνουν μέσα, ὄχι πιά δυὸ, ἀλλὰ τρεῖς ὑπηρετές.

— Νί τοι! εἶπε ὁ ἓνας, δείχνων τὸν Ἀγκλᾶς στὸν καινούριον.

Αὐτὸς, ποῦ ἐφαίνετο σὰν ἀρχηγός, γιὰ τὸ ἄλλοι δυὸ τοῦ μιλοῦσαν μὲ σεβασμὸ, ἐκύτταξε καλὰ τὸν Ἀγκλᾶς καί, μὲ τὴν ἴδια ξενικὴ προφορὰ, τοῦ εἶπε:

— Ἐμᾶς ποῦ μᾶς βλέπετε ἐδῶ, μᾶς ἔχει πληρώσει μιὰ δικὴ μας ἔταιρεία, ἡ Χάμבורγ-Ἀμερικαν Λάιν, γιὰ νὰ κάμωμε σα μ π ο τ ᾶ ζ (*) ἔς αὐτὸ τὸ νέο γαλλικὸ βαπόρι, ποῦ τῆς κάνει μεγάλο συναγωνισμό. Ἐπὶ τώρα, φαίνεται, μᾶς ἔχεις ἀνάγκη γιὰ νὰ σωθῆς. Εἴμαστε πρόθυμοι νὰ σὲ σώσουμε.

— Κ' ἐγὼ νὰ σᾶς ἀνταμειψῶ μὲ τὸ παραπάνω, εἶπε ὁ Ἀγκλᾶς.

Δὲν πρόκειται γιὰ χρήματα, ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ ἀρχηγός, πρόκειται νὰ μᾶς βοηθήσης καὶ σύ, γιὰ νὰ κάμωμε αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἄν δέχεσαι, θὰ σὲ κρύψωμε δῶ-μέσα, θὰ τρῶς, θὰ πίνης καὶ, ἅμα φθάσωμε, θὰ σὲ βγάλουμε ἔξω κρυφά, ποῦ νὰ μὴ σὲ καταλάβῃ κανένας. Ἄν δὲν δέχεσαι, θὰ σὲ πᾶμε ἀμέσως στὸν πλοίαρχο. Διάλεξε!

Ὁ Ἀγκλᾶς δὲν ἐδίστασεν καθόλου.

— Εἶμαι δικός σας! εἶπε.

— Πολὺ καλά. Φάγε τώρα, γιὰ τὸ πεινᾶς, καὶ κατόπι σοῦ λέμε τί θέλομε ἀπὸ σένα. Πρόσεξε ὅμως, κακόμοιρε, μὴ μᾶς προδώσης, γιὰ τὸ πετᾶμε ἀμέσως στὴ θάλασσα!

Ὁ Ἀγκλᾶς χαμογέλασε.

— Ἦσυχαῖστε, τοὺς εἶπε. Μπορεῖτε νὰ χεγε καθ' ἐμπιστοσύνην σὲ μένα, γιὰ τὸ μὲ σώτατε ἀπὸ κίνδυνον μεγάλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ἡ ἱεροποιήσις τοῦ Ἐρρίκου

Τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύκτες ἐπέρασαν, ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ξεκίνησε ἡ Λ ο υ τ ε τ ῖ α.

(*) Σαμποτάζ, ἀπὸ τὸ γαλλικὸν (sabotage), λέγεται ἡ βία σκεδὸν τῆς γλώσσας, ἡ ἐλάθῃ ποῦ προκοποῦν οἱ ἐργάται; θεληματικῶς στῆς μηχανῆς ἢ στὰ ὑλικά ποῦ ἐργάζονται, εἴτε γιὰ νὰ ἐκδικηθῶν τὸν ἰδιοκτήτην, εἴτε γιὰ νὰ τὸν ἐκδικήσουν σὲ παραχωρήσει, εἴτε, ὅπως ἔστι αὐτὴ τὴν περίστασι, νὰ τὸν ζημιώσουν πρὸς ὠφελεία ἄλλου, ποῦ τοὺς δωροδοκεῖ.

τ ε τ ῖ α, καὶ ὁ Ἀλβαράδο δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθῃ. Ποῦ νὰ τραγουδητῆ τώρα πιά τὸ βάλς τῆς Εὐθυμῆς Χήρας! Βράζει διαρκῶς ἀπὸ θυμὸ, ποῦ ξεσπᾷ κάθε στιγμὴ ἐναντίον ὅλων, προπάντων τοῦ δυστυχισμένου Τῶμ, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλου ποῦ ἐπερτε στὰ χέρια του. Τὸν ἔβλεπαν νὰ κτυπᾷ, νὰ κλωτσᾷ, καὶ τὸν ἀκούαν ὅλο νὰ βρίζῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ἼΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΤΡΑΔΔΙΝ ΧΟΝΤΖΑ

Ἀγαπητοί μου,

ὩΣ τὴν ἡμέρα ποῦ σᾶς γράφω, — γιὰ τὸ αὔριο δὲν ἔξερω τί γίνεται, — τὸ «μικρὸν» καλοκαιράκι, ποῦ κατήντησε μεγαλήτερο κ' ἀπὸ τὸ μεγάλο, ἐξακολουθεῖ. Πέρασαν τὰ μέσα τῷ Ὀκτώβρη, ἀλλὰ τὸ θερμόμετρο δὲν ἐννοεῖ νὰ χαμηλώσῃ ἀπ' τοὺς εἰκοσιτρεῖς. Ἐχοῦμε λοιπὸν ἔς τὰς Ἀθήνας μιὰ θερμοκρασίαν ἐντελῶς καλοκαιριάτικη, μὲ λαμπρὸ ἥλιο, μὲ καθρωτάτο οὐρανὸ καὶ μὲ νύκτες ἔστωτερες κ' ἀπ' τῆς ἡμέρας. Οἱ γεωργοὶ τῆς Ἀττικῆς ἄρχισαν νὰ κάνουν λιτανεῖες γιὰ νὰ βρέξῃ. Μεγάλη, βλέπετε, ἀνομβρία καὶ τὰ σπαρτὰ θέλουν νερὸ. Ἐνας ἄλλος ἴσως, ποῦ δὲν ἔχει σπαρτὰ, ἀλλὰ κάνει, ἄς ποῦμε, πῆλινα κανάτια θὰ παρακλόουτε νὰ ψυχράνῃ λίγο, ἂν θέλῃ, ὁ καιρὸς, ἀλλὰ νὰ μὴ βρέξῃ καθόλου. Κι' αὐτὸ μού θυμίζει ἓνα πολὺ ὠμορφο ἀνέκδοτο τοῦ περιφημοῦ Ναστραδδίν Χόντζα, — παραλλαγὴ ἐνὸς μύθου τοῦ Αἰσώπου:

Ὁ Ναστραδδίν, λέει, εἶχε δυὸ κόρες παντρεμένες, τὴ μιὰ μ' ἓνα γεωργὸ καὶ τὴν ἄλλη μ' ἓνα κανατᾶ (ἀγγειοπλάστη.) Μιὰ μέρα πῆγε νὰ τῆς ἐπισκεφθῆ. «Τί χαμπάρια; πῶς πᾶν ἡ δουλειές;» ρώτησε ἐντὸ σπίτι τῆς πρώτης. «Κεσάτια, τοῦ ἀποκρίθηκα. Δὲν ἔβρεξε ἀκόμα, γιὰ νὰ σπείρωμε, κ' ἂν δὲν βρέξῃ γρήγορα, εἴμαστε χαμένοι!» — «Ἄ, μπᾶ! τοὺς παρηγόρησε ὁ Ναστραδδίν, ἐλπίζω στὸ Θεὸ, ὡς αὔριο, μεθαῦριο, νὰ βρέξῃ.» — «Τί κάνετε σεῖς;» ρώτησε καὶ ἐντὸ σπίτι τῆς δευτέρας. «Ἐ, ἔτσι κ' ἔτσι, τοῦ ἀποκρίθηκα. Δηλαδή τώρα πᾶμε καλά, γιὰ τὸ καιρὸς βασιτᾶ καὶ ξεραίνονται τὰ κανάτια μας. Ἄν βρέξῃ ὅμως αὔριο-μεθαῦριο, ποῦ ἔχομε ἀκόμη νὰ ξεράνωμε τόσα, εἴμαστε χαμένοι!» — «Ἄ μπᾶ! τοὺς παρηγόρησε πάλι ὁ Ναστραδδίν ἐλπίζω νὰ βαστάξῃ ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες...» Καὶ γύρισε ἐντὸ σπίτι τοῦ σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικὸς. — «Ἐ,

τί κάνουν ἡ κόρες μας;» τὸν ρώτησε ἡ Χόντζαινα. — «Μὴν τὰ ρωτᾶς, γυναίκα! τῆς ἀποκρίθηκα ὁ Ναστραδδίν. Βρέξῃ, δὲν βρέξῃ, εἴ μ' α σ τ ε χ α μ ἔ ν ο ι ἄ ν θ ρ ω π ο ι !»

Ὁ φιλόσοφος Χόντζας ἐννοοῦσε, ὅτι ἂν ἔβρεξε, θὰ γίνονταν δυστυχισμένη ἡ κόρη τους ποῦ εἶχε τὸν κανατᾶ, ἐνῶ ἂν δὲν ἔβρεξε, θὰ δυστυχοῦσε ἡ κόρη τους ποῦ εἶχε τὸν γεωργό. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ δυστυχία τῆς μιᾶς θὰ ἦταν εὐτυχία τῆς ἄλλης κ' ἔτσι οἱ γονεῖς, ποῦ ἀγαποῦσαν καὶ τῆς δυὸ, θὰ εἶχαν ἓνα ἰσοῦγιο καὶ μιὰ παρηγοριά... Μήπως αὐτὸ δὲν γίνεται σχεδὸν πάντα στὸν κόσμον; Μήπως μιὰ βροχὴ, ποῦ καταστρέφει τοὺς μισοὺς, δὲν κάνει τοὺς ἄλλους μισοὺς εὐτυχισμένους; Ἡ μιὰ ξηρασία; Ἡ ἓνας σεισμός ποῦ γκρεμίζει τὰ μιτὰ σπίτια καὶ κάνει τᾶλλα μισὰ νὰ υπερτιμηθοῦν; Ἡ μιὰ μεγάλη πυρκαϊά; Ἡ μιὰ πολιτικὴ ἀνωμαλία; Ἡ κ' ἓνας πόλεμος ἀκόμη;.. Ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος. Τὸ «γενικὸ καλὸ», ἐκεῖνο ποῦ συμπερὲς ἔδλους τοὺς ἀνθρώπους, ἢ τὸ «γενικὸ κακὸ», ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ζημιώνει ὅλους, εἶνε σπάνια. Συνήθως, τὸ καλὸ γιὰ τὸν ἓνα, εἶνε κακὸ γιὰ τὸν ἄλλο. Τὸ κέρδος τοῦ ἑνός, εἶνε ζημία τοῦ ἄλλου. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἑνός κάνει τὸν ἄλλο δυστυχισμένο.

Τί σκληρὸς νόμος! θὰ πῆτε... Ναι, ἀγαπητοί μου, πολὺ σκληρὸς, πολὺ ἀδικος αὐτὸς ὁ νόμος, ἀλλά... ἔχει καὶ μιὰ ἐλπίδα: Ὅτι μπορεῖ νὰ εἶνε προσωρινός. Μεθαῦριο δηλαδή, ὅταν θάλαξῃ ἡ μορφή τῆς κεινωνίας, μπορεῖ νὰ μὴ ἰσχύῃ πιά αὐτὸς ὁ νόμος καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, παντοῦ καὶ πάντα, νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατό πρὸς εὐτυχισμένοι. Ἄς πάρουμε τὸ πρῶτον παράδειγμα τῆς βροχῆς. Ὅταν ἕλες ἡ ἐργασία θὰ γίνονται γιὰ λογαριασμὸν τοῦ Συνόλου, τῆς Πολιτείας, ὅταν ὅλοι οἱ ἀγροὶ καὶ ὅλα τὰ πιθαράδικα θὰ εἶνε κοινὰ, οὔτε ὁ ἓνας γεωργὸς τοῦ Ναστραδδίν Χόντζα θὰ καταστρέφεται βέβαια ἂν βρέξῃ, οὔτε ὁ ἄλλος ἂν δὲν βρέξῃ. Ὅθ' εἶνε μιὰ ζημία, ποῦ θὰ τὴν μοιράζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐξίσου κ' ἐπομένως δὲν θὰ τὴν αἰσθάνεται κανεὶς. Τὸ ἴδιο μὲ τὸν σεισμό, τὸ ἴδιο μὲ τὴν πυρκαϊά. Ὅσο γιὰ πόλεμον... μὰ δὲν θὰ γίνονται πόλεμοι τότε, κ' αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία!

Ἀλλὰ ἄς σταθοῦμε ὡς ἐδῶ, γιὰ τὸ βλέπω ὅτι τὸ μικρὸ καλοκαιράκι μᾶς ἔριξε σὲ πολὺ βαρεῖα φιλοσοφία. Καὶ θυμοῦμαι τώρα ἓνα στιχὸ τοῦ Λασκαράτου, γιὰ κάποια θαύματα τοῦ μέλλοντος, πολὺ μακρινὰ καὶ πολὺ ἀμφίβολα, σὰν αὐτὰ ποῦ σᾶς ἔλεγα παραπάνω:

Χαρὰ στόνε ποῦ ζῆση νὰ τὰ ἰδῇ!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Γ. Γ.—Βρέχει!

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ο Τώνης, καταμαγευμένος, διότι ποτέ δεν είχε ιδῆ τόσο ωραίον θέαμα, εξέβλεπε κραυγὴν θαυμασμοῦ. "Ὅ, τι τὸν ἐξέπληξε προπάντων, ἦτον ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος, ἀφοῦ ἐνεφανίσθη ὀλόκληρος, ἤρχισε τὴν θριαμβευτικὴν ἀνάβασίν του εἰς τὸν οὐρανόν.

Θαμβωμένος ἀπὸ τὴν λάμψιν του, ὁ Τώνης ἀφῆκε τὴν σκοπιάν του, — τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς κουπατῆς ὅπου εἶχε στηριχθῆ, — κ' ἐπέρασεν εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ καταστρώματος.

"Ἄλλη ἐκπληξίς τὸν ἐπερίμεναν ἐκεῖ.

Μία ἀκτὴ διεκρίνετο εἰς τὸν ὄριζοντα, ἡ ὁποία, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ εὕρισκετο εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ὡς πέντε μιλίων. Καὶ κατὰ μῆκος αὐτῆς τῆς ἀκτῆς ἐπλεεῖν ἡ θαλαμηγός.

Ὁ Τώνης ἐκύτταξε προσεκτικώτερα. Ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ἔφθανε τὸ βλέμμα του, εἴτε πρὸς τὴν πρῶμην, εἴτε πρὸς τὴν πρῶραν, ἡ ἀκτὴ ἐκείνη ἦτο ὄρατῆ. Ἐφαίνετο δὲ ὀμαλὴ, χαμηλὴ, ἐπίπεδος, καὶ μόνον πρὸς νότον ἐγίνετο ἀνώμαλος, βραχῶδης.

Ἡ θαλαμηγός ἐν τούτοις ἐπλεε πρὸς νότον. Ὡς μικρὸς ναυτικός ποῦ ἦτον, ὁ Τώνης, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἡλίου, ἠμπόρεσε γρήγορα νὰ προσανατολισθῆ καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου.

"Ἄλλ' ἐν ἄλλο ζήτημα ἐγεννήθη τότε εἰς τὸν νοῦν του: Ποία ἦτο αὐτὴ ἡ ἀκτὴ;

Δὲν ἦτο τῆς Γαλλίας, διότι τότε θὰ εὕρισκετο εἰς τὴν πρῶμην τῆς θαλαμηγοῦ καὶ εἰς θέσιν περιπόου κάθετον πρὸς

τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει.

Δὲν ἦτο οὔτε τῆς Ἰταλίας, διότι τότε θὰ ἐφαίνετο δεξιῶς.

Μήπως ἦτο καμμία ἀπὸ τὰς νήσους τῶν γαλλικῶν παραλλίων; Ἀπίθανον καὶ τοῦτο, πρῶτον διότι ἐπλεονάπο πολλῶν ὠρῶν εἰς τὰ νοτιὰ, ὥστε θὰ εἶχον ἐξέλθῃ πλέον ἀπὸ τὴν ζώνην ἐκείνων τῶν νήσων, δεύτερον δὲ διότι ἡ φαινομένη ἀκτὴ ἔφραττεν ὅλον τὸν δυτικὸν ὄριζοντα, ἀπὸ βορρᾶ μέχρι νότου, καὶ καμμία βέβαια ἀπὸ τὰς γαλλικὰς παρακτίους νήσους δὲν εἶχε τοιαύτας διαστάσεις!

"Μὴν εἶνε ἡ Κορσική;" ἐσυλλογίσθη αἰφνιδίως ὁ Τώνης.

Καὶ ἀνακαλῶν ὄλας του τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις, συνεπέρανε μὲ πεποίθησιν, ὅτι ἡ ξηρὰ ποῦ ἐβλεπεν ἐμπρὸς του, δὲν ἠμποροῦσε τῶντι νὰ εἶνε, παρὰ ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς Κορσικῆς.

Αὐτὸ ἐσυλλογίστο ὁ Τώνης, ὅταν ἔξαφνα, ἠκούσεν ὀπίσω του μίαν χαρούμενην, κρυσταλλινὴν παιδικὴν φωνήν.

"Ἦτο ἡ Ναδία, ἡ ὁποία ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατὰστρωμα, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν φίλον της. Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τοῦ Τώνη.

Βλέπων τὴν μικρὰν τόσον δροσερὰν καὶ τόσον κόκκινην, τὴν ἐφίλησε διερωτώμενος, ἂν ὁ πρῶτος θαλάσσιος ἀῆρ τῆς ἐδίδεν ὅλην ἐκείνην τὴν δροσερότητα καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο χρῶμα.

"Ἄλλ' ἡ Ναδία δὲν ἦτο μόνη. Ὁ Μιχάλης, τὸν ὁποῖον βεβαίως ὁ πρίγκηψ Βόρις εἶχε διατάξῃ νὰ τὴν προσέξῃ, τὴν συνώδευσεν.

"Ἐφερν εἰς τὰ δύο παιδιὰ ἐν μικρὸν πρόγευμα(*), καφεὲ μὲ γάλα καὶ ψωμάκια μὲ γλυκὸ ἀπὸ φραγκοστάφυλο, τὸ ἕποιν ἐκεῖνα κατεβρόγθισαν πεινασμένα. Καὶ ἀφοῦ ἐχόρτασαν, ἤρχισαν νὰ παίζουσαν εἰς τὸ κατὰστρωμα, ὅπου τὰ πάντα ἐδίδαν εἰς τὴν μικρὰν Ναδιάν ἀφορμὴν ἐκπλήξεως.

Ἡ θαλαμηγός ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίαζε τὴν ἀκτὴν, τῆς ὁποίας διεκρίνοντο τώρα καθαρὰ ὄλας αἱ λεπτομέρειαι.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ ὀμαλὴ, ἡ ἀμμώδης ἐκείνη παραλία, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ μία ἄλλη βραχῶδης, ἀνώμαλος καὶ γραφικωτάτη.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 370.



«Παίξτε, παιδιά μου, παίξτε! τοὺς εἶπεν ὁ πρίγκηψ...»

Ἡ ἀκτὴ αὐτὴ ἐφαίνετο ἔρημος καὶ ἄγρια. Οἱ συνοικισμοὶ ἐπ' αὐτῆς καὶ οἱ λιμένες ἦσαν σπάνιοι. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μόνον διεκρίνετο κανένα μικρὸν χωρίον, κρεμασμένον ὡς φωλεὰ ἀετοῦ εἰς τὰς ἀποκρήμνους πλευρὰς κανενὸς βράχου, ἢ, χωμένη εἰς τὸν μυχὸν κανενὸς κολπίσκου, καμμία κώμη ψαράδων, μαντευομένη μᾶλλον ἢ φαινομένη ἀπὸ τοῦ ἴστούς τῶν πλοιαρίων, τῶν ἀγκυροβολημένων εἰς τὰ λιμανάκια.

Ἡ ἀκτὴ τῆς νήσου ἐξειλίχθη οὕτω, ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας, εἰς τοπίον διαρκῶς ἀνανεούμενον. Ἐπειτα εἰς τὸ τοπίον αὐτὸ ἐγείναν μίαν ἀπότομον διακοπήν. Θὰ ἔλεγεσ, ὅτι ἡ ἀκτὴ ἐφευγεν ἔξαφνα πρὸς ἀνατολάς, διακομμένη ἀπὸ τὴν μανιῶδῃ θάλασσαν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐκεῖ ἐσχηματίζετο μίαν γωνία, τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡ κορυφή.

Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς νήσου. Τὴν στιγμὴν ἄλλωτε ἐκείνην, ἡ θαλαμηγός, ἀλλάζουσα διεύθυνσιν, ἤρχισε νὰ πλέῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἀκτὴν, ὅπου ὁ Τώνης ἐβλεπε γιγαντιαίους βράχους ὑπερῆρους, οἱ ὅποιοι, εἰς μίαν μεγαλοπερῆ συσώρευσιν, ἐφαίνοντο ἀναβαίνοντες πρὸς τὸν οὐρανόν.

"Ἐνας παλαιός, ἐρειπωμένος πύργος ὑψοῦτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν τῶν βράχων, τοῦ ὁποίου αἱ μισοκρημισμένοι ἐπάλξεις, προσπίπτουσαι ἐπὶ τοῦ κίανου οὐρανοῦ, ἐφαίνοντο ὡς οἰκοδομηθεῖσαι ἐπίτηδες διὰ νὰ συμπληρωθῶσαν μὲ μίαν ἀπρόοπτον κορωνίδα, μ' ἐν ὑπερήφανον στέμμα, τὴν ἐπιβλητικὴν ὠραιότητα τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς ἀκτῆς.

«Μπᾶ! μὴν εἶνε ὁ Κόκκινος Πύργος;» ἐσυλλογίσθη ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἐτήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ ἐρεῖπια ποῦ εἶχεν ἰδῆ.

Ναί, αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ Κόκκινος Πύργος, ποῦ εἶπεν ὁ πρίγκηψ Βόρις. Τὸ χρῶμα τῶν τοίχων του, τοὺς ὁποίους ἐχρῶσαν ὁ ἥλιος καὶ οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο ὡς συνέχεια τῶν ὑπερῆρων βρά-

χων, τὸ ἐμαρτύρει. "Ἄλλως τε πρὸς τὰ ἐκεῖ διηθύνετο ἴσα ἡ θαλαμηγός. Καὶ ὅσον ἐπροχώρει, τὰ ἐρεῖπια τοῦ πύργου διεκρίνοντο ὀλονὲν καθαρώτερα. Εἰς τοὺς πυργίσκους ἐφαίνοντο ἀκόμη καὶ τὰ παραθυράκια.

Ἡ θαλαμηγός, παρακάμψασα ἐν μικρὸν βραχῶδες ἀκρωτήριον, τὸ ὁποῖον ἐπλαίσωσαν ἕνα μικρὸν, γραφικώτατον ὄρμον, δὲν ἐβράδυνε νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν, εὕρισκόμενον ἀκριβῶς κάτωθεν τῶν ἐρεσιπίων.

Ὁ ὄρμος αὐτός, εἰς τὴν ἄλλην του ἄκραν, περιωρίζετο ἀπὸ δεύτερον ἀκρωτήριον, ὅμοιον σχεδὸν μὲ τὸ πρῶτον. Ἦτο λοιπὸν περικυκλωμένος ἀπὸ βράχους κ' ἐφαίνετο βαθύς, διότι τὸ χρῶμα τῶν ὑδάτων του ἦτο βαθυκόκκινον. "Ἄλλως τε ἡ θαλαμηγός ἐκινεῖτο μὲ θαυμαστὴν εὐκολίαν ἐντὸς τοῦ κολπίσκου, τὸ ὁποῖον — ἐσκέφθη ὁ Τώνης, — δὲν θὰ συνέβαινε, ἐὰν τὸ βάθος ἦτο μικρότερον.

Εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κολπίσκου ἀνοίγετο ἕνα σπήλαιον, τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ἔξωθεν τὰ μακρὰ τοιχώματα. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἔκαμαν ἐπάνω των θαυμάσια φωτεινὰ παιγνίδια... Ἡ θαλαμηγός, στραφεῖσα περὶ ἑαυτήν, διηθύνθη πρὸς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο καί, ἀφοῦ εἰσεχώρησε μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν, ἐσταμάτησεν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν φυσικὴν δεξαμενὴν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ θάλασσα ἐπὶ τῶν βράχων, εἰς ἐποχὴν προϊστορικὴν.

Μόλις ἐστάθη τὸ πλοῖον, ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐπέρασε τὴν γέφυραν, τὴν ὁποία εἶχαν ρίψῃ καὶ εἰσῆλθε τρέχων εἰς τὴν μικρὰν χαλίκωστρωτον ἀτραπὸν, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν γύρον τοῦ κολπίσκου καὶ ἐξηφανίσθη, διὰ νὰ φθάσῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸν πύργον.

Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, συνοδευόμενοι ἀπάντοτε ὑπὸ τοῦ Μιχάλη, ἐξῆλθον καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ σπήλαιον καὶ, ὑψώσαντες ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, εἶδαν τὸν πρίγκηπα Βόριν, ὁ ὁποῖος διεσκέλιζε γρήγορα τὴν φυσικὴν βραχῶδῃ κλίμακα, ποῦ ὠδῆγει εἰς τὰ ἐρεῖπια.

"Ἐβιάζετο νὰ ἐπανίδῃ τὴν κόρην του Μάρφαν.

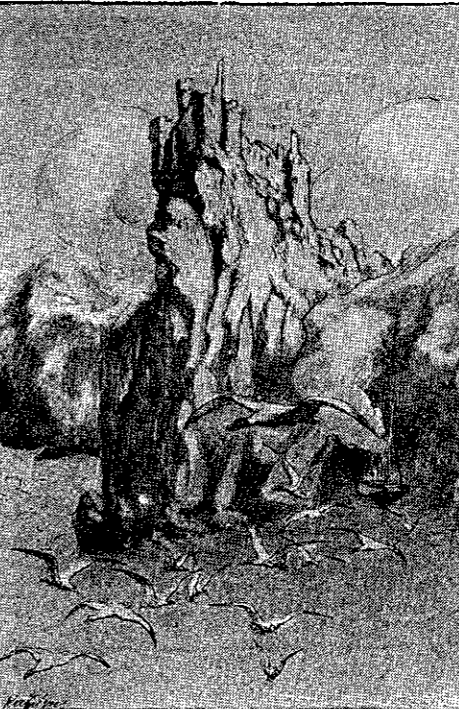
Τὴν εὗρεν εἰς κατὰστασιν ἀκόμη σοβαρωτέραν ἀφ' ὅσον εἶχε φοβηθῆ.

Ἡ δυστυχῆς μικρὰ, προσβληθεῖσα ἀπὸ πνευμονίαν, ἐπάλασε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ὁ δὲ γηραιὸς ἰατρός, τὸν ὁποῖον εἶχαν φέρῃ χθὲς ἀπὸ τὸ πλησιέστερον χωρίον, εἶπεν εἰς τὸν πατέρα, ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ πορρανθῆ παρὰ μετὰ δύο-τρεῖς ἡμέρας.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ πρίγκηψ Βόρις καὶ ἡ σύζυγός του ἐθρήνουσαν σιγηλῶς παρὰ τὴν κλίνην τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, ἰδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ γέροντος ναύτου, περιήρχοντο τὸν παλαιὸν

πύργον κ' ἐγνωρίζοντο μὲ τὴν περίεργον καὶ ρομαντικὴν αὐτὴν κατοικίαν.

Τὰ ἐρεῖπια τοῦ Κόκκινου Πύργου ἐφαίνοντο πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλειμμένα. Ὁ χρόνος εἶχε κάμη ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ καταστρεπτικὸν του ἔργον. Μεγάλαι ὀπαί, ἀπὸ πτώσεις λίθων, ἠνοίγοντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τοὺς καταφαγμένους τοίχους καὶ ὠμοίαζαν μὲ τυφεκίθρας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐνόμιζες ὅτι



«Ἡ θαλαμηγός, εἰσεχώρησεν εἰς τὸ σπήλαιον...» (Σελ. 377, στ. 4.)

θάκουσθῃ ἔξαφνα ὁ κρότος κανενὸς ἀροῦ μ π ρ ὶ ζ ο υ (παλαιῶ τουφεκιοῦ.) Ἄναμτα εἰς τὰς πέτρας, αἱ ὁποῖαι ἐκρατοῦντο ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν των ὡς δια θαύματος ἰσορροπίας, ἐφύοντο ἀτάκτως διάφοροι ἄγριοι θάμνοι, ἀκωνθῶδεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ τελευταῖον ἴχνος ζωῆς ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θὰ ἔλεγεσ, ἐκείνων τοίχων, οἱ ὅποιοι ὀλονὲν ἀπεσυνετίθεντο καὶ κατέρρεον.

Ὁ Τώνης, ἐκνευρισμένος κάπως ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τοῦ τοπίου, ἤρχισε νὰ διερωτᾷται μήπως θὰ τὸν ἐφυλάκιζαν, μαζὶ μὲ τὴν Ναδιάν, εἰς κανὲν σκοτεινὸν καὶ ὑγρὸν ὑπόγειον, εἰς καμμίαν μυστικὴν εἰρηκτὴν τοῦ μεσαιωνικοῦ πύργου... Ἄλλ' ἠσύχασε γρήγορα, βλέπων νὰ τὸν εἰσάγουσαν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας τοῦ ἰσογείου, ἡ ὁποία ἦτο ἐπιπλωμένη, ἂν ὄχι πολυτελῶς, τουλάχιστον ἀνέτως κ' εὐπροσώπως.

Ἐκεῖ ἐγκατεστάθησαν τὰ δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα, ἰδιαιτέροι ὑπῆρταν, ὀρισθέντες ἐπὶ τούτῳ, τὰ περιεποιούοντο μὲ τὴν μεγαλητέραν προθυμίαν καὶ ἀφοσίωσιν.

Ὁ Τώνης λοιπὸν θὰ ἦτον ἐντελῶς ἤσυχος, ἐὰν ἔξαφνα δὲν ἐσυλλογίζετο κάτι ἄλλο:

Ἦτο φανερόν ὅτι οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ Ναδία δὲν εἶχον πλέον νὰ φοβηθοῦν τίποτε ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Βόριν. Διὰ τί ὅμως τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὸν Κόκκινον Πύργον καὶ πόσον καιρὸν θὰ τοὺς ἐκρατοῦσαν ἐκεῖ φυλακισμένους;

Δὲν ἐγνωρίζε, βλέπετε, διὰ ποῖον λόγον ὁ πρίγκηψ εἶχε σπεύσῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του. Διὰ τοῦτο, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ συλλογίζεσθαι τὴν θέσιν του, καθὼς καὶ τῆς Ναδίας, καὶ νὰ μὴν ἀποβλέπῃ εἰς τὸ μέλλον μὲ ἀνησυχίαν, μὲ φόβον...

Καὶ ὅμως, κάτι τοῦ ἔλεγε μέσα του, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ φοβερὰ περιπέτεια ἠγγίζεν εἰς τὸ τέλος της καὶ ὅτι τὸ τέλος θὰ ἦτο εὐτυχές. Προησθάνετο ὅτι, οὕτως ἢ ἄλλως, ἐπλησίαζεν ἡ στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς θὰ ἐπανεύρισκε τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν ἀγαθὸν του Ἰβάν, ἡ δὲ Ναδία τὸν δυστυχῆ πατέρα της, ὁ ὁποῖος, χάνων τὴν κόρην του, εἶχε χάσῃ συγγρόνως καὶ τὸ λογικόν.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο χωρὶς νὰ φέρουσαν τίποτε νέον καὶ ὁ Τώνης, κάπως ἀπογοητευμένος, ἐπωφελήθη διὰ νὰ κάμη πλατυτέραν γνωριμίαν ὄχι μόνον μὲ τὸν Κόκκινον Πύργον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πάρκον του, — ἐὰν εἰμπορῆ νὰ ὀνομασθῆ πάρκον, ὁ λαβύρινθος τῶν χαλικοῦδων ἀτραπῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν περιεκύκλωσαν.

Ἐδυνήθη οὕτω νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι ὁ Πύργος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο μακρὸθεν ἐγειρόμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς βράχου, ἦτο τῶν ὀντι κτισμένος εἰς ἕνα εἶδος γυμνοῦ ὄροπεδίου, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο ὀπίσω του ὡς ἑκατὸν μέτρα καὶ κατέληγεν εἰς κρημνώδη ἀκτὴν, κατεργασμένην καθέτως εἰς τὴν θάλασσαν. Εὕρισκετο λοιπὸν, οὕτως εἶπεῖν, ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον ἐδέσποζε τῆς περιοχῆς εἰς ἀκτῖνα δέκα λευγῶν. Τὸν παλαιὸν καιρὸν, ὅταν θὰ ἦτο ὀχυρωμένος, ἡ θέσις του θὰ τὸν ἔκαμνε ἀπόρητον. (*Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ



«Ἐκπληκτός ὁ Τώνης ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του.»



«Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Μιχάλη, ἐξῆλθον καὶ αὐτοί...» (Σελ. 377, στ. 4.)

